

การขับเคลื่อนเศรษฐกิจสีน้ำเงินในบริบทของประเทศไทย

สุทธสินี สนธิรัตน์

กลุ่มเศรษฐกิจการประมง

กองนโยบายและยุทธศาสตร์พัฒนาการประมง

บทนำ

เศรษฐกิจโลกในปัจจุบันมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันระหว่างทะเลและชายฝั่งเป็นอย่างมาก ทั้งในมิติทางด้านการค้าทรัพยากรธรรมชาติ อาหาร พลังงาน และการท่องเที่ยว ในทุกเวทีเศรษฐกิจมีการผลักดันเพื่อแก้ไขปัญหาจากประชากรที่เพิ่มมากขึ้นประกอบด้วยความต้องการเชื้อเพลิงและอาหารที่เพิ่มมากขึ้นในอนาคตการสร้างความมั่นคงทางอาหารและการหาพลังงานทางเลือกจากแหล่งอื่นๆได้ถูกหยิบยกเข้ามาอภิปรายในเวทีเหล่านี้เพื่อนำประชาคมโลกไปสู่การพัฒนาอย่างมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืนต่อไป

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับทะเลและชายฝั่งมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทั้งที่ดำเนินกิจกรรมในทะเลและโดยรอบมหาสมุทร หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมทางทะเลและชายฝั่ง เช่น การผลิตพลังงานทดแทนนอกชายฝั่ง การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ การทำเหมืองในทะเลน้ำลึก และเทคโนโลยีชีวภาพทางทะเล เป็นต้น อุตสาหกรรมต่างๆ เหล่านี้นำไปสู่โอกาสใหม่ๆ ในการเจริญเติบโตและก่อให้เกิดการกระจายตัวทางเศรษฐกิจมหาสมุทร (Ocean Economy) รัฐบาลถือเป็นส่วนหนึ่งของผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนความเจริญเติบโตดังกล่าว โดยมีบทบาทเป็นผู้กำหนดนโยบาย เช่น แผนพัฒนาทะเลแห่งชาติ ส่งผลให้ผู้ประกอบการทั้งในและต่างประเทศหันมาสนใจประกอบกิจการในทะเลและชายฝั่งในฐานะแหล่งทรัพยากรเดิมและแหล่งทรัพยากรใหม่มากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ตัวเลขมูลค่าทางเศรษฐกิจและกิจกรรมทางเศรษฐกิจทางทะเลยังมีความคลาดเคลื่อน เพราะขาดการสำรวจอย่างเป็นระบบ และมีแบบแผน นอกจากนี้ยังขาดการดูแลให้กิจกรรมเหล่านั้นดำเนินไปโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม และความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจของประเทศ

เศรษฐกิจสีน้ำเงิน มีความสำคัญต่อประเทศกำลังพัฒนาที่มีอาณาเขตติดกับชายทะเล เนื่องจากสามารถนำทรัพยากรทางทะเลมาใช้ให้เกิดมูลค่าเพิ่มและสร้างผลประโยชน์ต่อประเทศได้ นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นในการจัดการและเพิ่มผลผลิตที่สอดคล้องกับภูมิสังคมของชุมชนนั้นๆ และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เป็นการสร้างงานและสร้างทุนทางสังคม รวมทั้งเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศกำลังพัฒนาอย่างแท้จริง นอกจากนี้ แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินยังสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (The United Nations Sustainable Development Goals) กับเป้าหมายที่ 14 ชีวิตใต้ทะเล คือ Life Below Water อีกด้วย

เศรษฐกิจสีน้ำเงิน

เศรษฐกิจสีน้ำเงิน (Blue Economy) หมายถึง แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทรัพยากรทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับท้องถิ่นและชุมชน เพื่อให้มีการดำรงชีพและดำเนินธุรกิจได้อย่างยั่งยืน แนวทางดังกล่าวถูกคิดขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาของนักเศรษฐศาสตร์ที่พบว่า นักลงทุนและผู้ประกอบการมักคำนึงถึงเฉพาะต้นทุนและผลประโยชน์ส่วนตัวเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้คำนึงถึงมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นกับสิ่งแวดล้อมและประโยชน์ส่วนรวมการกระทำดังกล่าวส่งผลทำให้ต้นทุนในการแก้ไขปัญหา

เช่น ปัญหามลภาวะ หรือความสูญเสียทางทรัพยากรธรรมชาติ ตกอยู่กับสังคมหรือส่วนรวม และส่วนรวมต้องรับภาระดังกล่าวที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น เศรษฐกิจสีน้ำเงิน จึงถูกนำมาปรับใช้เพื่อขับเคลื่อนความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่ไปกับการดูแลรักษาระบบนิเวศน์อย่างยั่งยืน กล่าวคือ ส่งเสริมให้มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ไม่ส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมริมชายฝั่งและทะเล

ในเชิงวิชาการ เศรษฐกิจสีน้ำเงินสามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

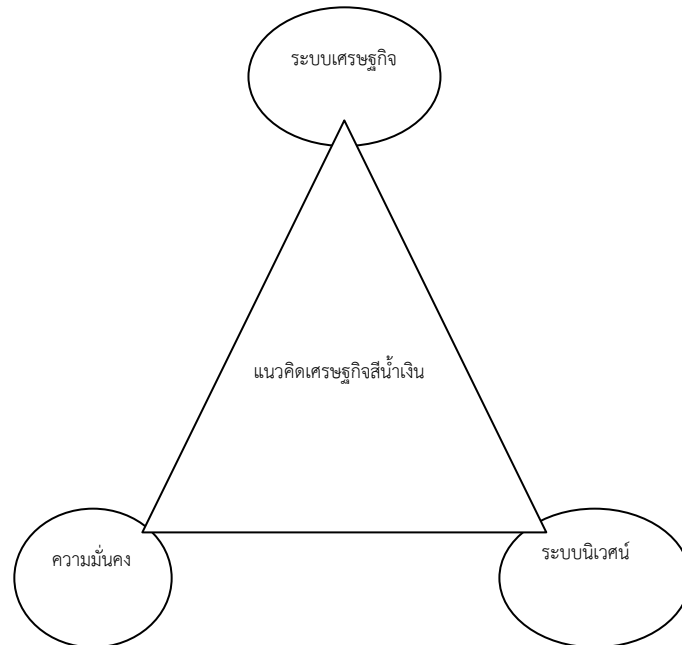
1. Blue Ocean Wealth เป็นการพัฒนาระบบเศรษฐกิจที่เน้นในด้านความยั่งยืน โดยจะไม่ทำลายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่ง

2. Blue Ocean Economy เป็นการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งโดยเน้นที่ตัวกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

สำหรับความสมดุลของแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินของประเทศไทย นั้น มุ่งเน้นที่ 3 หลักการใหญ่ๆ ได้แก่

1) ระบบเศรษฐกิจ 2) ระบบนิเวศน์ และ 3) ความมั่นคง (ธนิต โสรรัตน์, 2560) ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ความสมดุลของแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินของประเทศไทย

ที่มา: ดร. ธนิต โสรรัตน์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร่วมกับกองทุนสนับสนุนการวิจัย, กรกฎาคม 2560

ดังนั้น ก่อนที่จะจัดทำแผนงานเศรษฐกิจสีน้ำเงินได้นั้น จะต้องมีการประเมินสถานภาพด้านทรัพยากรทะเลและชายฝั่งของประเทศ และศึกษาผลประโยชน์ที่ได้จากทะเลและชายฝั่งของประเทศก่อนว่าประกอบด้วยอะไรบ้าง

เศรษฐกิจสีน้ำเงินในบริบทของประเทศไทย

ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1982 (United Nations Convention on Law of the Sea, 1982) ประเทศไทยมีอาณาเขตทางทะเล (Maritime Zone) ประมาณ 320,000 ตารางกิโลเมตร คิดเป็นประมาณร้อยละ 60 ของอาณาเขตทางบก (ประมาณ 530,000 ตารางกิโลเมตร) มีจังหวัดติดชายทะเลทั้งสิ้น 22 จังหวัด ได้แก่ ตรัง จันทบุรี ระยอง ชลบุรี สมุทรปราการ สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี

ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา ปัตตานี นราธิวาส สตูล ตรัง กระบี่ ภูเก็ต พังงา และระนอง

1. ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางทะเลของไทย

ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางทะเลของไทย คือ ผลประโยชน์ที่ประเทศไทยพึงได้รับจากทะเลหรือเกี่ยวเนื่องกับทะเลทั้งภายในน่านน้ำไทยหรือน่านน้ำอื่น รวมทั้งชายฝั่งทะเล เกาะ พื้นดินใต้ท้องทะเล และอากาศเหนือท้องทะเล เป็นต้น (คณะอนุกรรมการจัดการความรู้เพื่อผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล, 2560) ซึ่งในปี 2559 พบว่า ประเทศไทยมีมูลค่าผลประโยชน์ทางทะเลประเทศ 21.517 ล้านล้านบาท รายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงมูลค่าผลประโยชน์ทางทะเลของประเทศไทย ปี 2559

		หน่วย: ล้านล้านบาท
ลำดับ	รายการ	ล้านล้านบาท
1	มูลค่าการนำเข้า-ส่งออกทางทะเล	14.483
2	อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับปิโตรเคมีคอล-พลาสติก	3.000
3	มูลค่านำเข้า-ส่งออกน้ำมันดิบ-น้ำมันสำเร็จรูป-แก๊สเชื้อเพลิง (ปี 2559)	1.087
4	รายได้จากอุตสาหกรรมบริการโลจิสติกส์ที่เกี่ยวข้องกับทะเล	0.794
5	รายได้จากการท่องเที่ยวทางทะเล (ต่างชาติ)	0.669
6	รายได้จากการขุดเจาะน้ำมันดิบ-แก๊สในอ่าวไทย	0.620
7	อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับอาหารทะเลบรรจุกระป๋องและแปรรูป (ปี 2557)	0.277
8	รายได้ภาครัฐจากการจัดหาปิโตรเลียม	0.198
9	มูลค่ากิจการประมง	0.123
10	รายได้จัดเก็บภาษีของกรมศุลกากร	0.119
11	อุตสาหกรรมเพาะเลี้ยงประมงชายฝั่ง	0.091
12	รายได้อุตสาหกรรมอู่ต่อเรือและซ่อมเรือ	0.045
13	รายได้จากการท่าเรือแห่งประเทศไทย	0.011
รวม		21.517

ที่มา: ดร. ธนิต โสรัตน์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, กรกฎาคม 2560

อย่างไรก็ตาม ดร. เผด็จศึกดี จารยะพันธุ์ (2550) กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่าสังคมไทยยังไม่ค่อยเห็นคุณค่าของทะเลมากนัก ทั้งในรูปแบบของทรัพยากรธรรมชาติในทะเลและชายฝั่ง ทำให้มูลค่าผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจทางทะเลของไทยที่ประเมินได้ต่ำกว่าความเป็นจริง รายงานตัวเลขมูลค่าผลประโยชน์ทางทะเลของประเทศไทยดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่าทรัพยากรเหล่านี้มีคุณค่ามากต่อระบบเศรษฐกิจของไทย

2. การคิดมูลค่าผลประโยชน์ทางทะเล

การคิดมูลค่าผลประโยชน์ทางทะเลสามารถคิดมูลค่าได้โดยดัดแปลงจากการคิดมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ทรัพยากร ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

2.1 การคิดมูลค่าทรัพยากรทางทะเลโดยตรง หมายถึง ทรัพยากรทางทะเลทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตซึ่งมีผลผลิตและบริการที่มีราคาในตลาด สามารถก่อให้เกิดรายได้และสามารถนำไปประเมินเป็นมูลค่าการใช้ประโยชน์ได้ รายได้จากการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวสามารถนำมาคิดเป็นมูลค่าของทรัพยากรทางทะเลได้เนื่องจากก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายจำพวกค่าเช่าที่พัก ค่าเยี่ยมชม และค่ากิจกรรมอื่นๆ เป็นต้น

2.2 การคิดมูลค่าทรัพยากรทางทะเลโดยอ้อม หมายถึง การประเมินมูลค่าทรัพยากรทางทะเล โดยเน้นไปที่สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศน์วิทยา ซึ่งไม่สามารถตีราคาออกมาเป็นมูลค่าทางการตลาดได้ เช่น การประเมินมูลค่าทรัพยากรที่เน้นคุณภาพของสภาพแวดล้อม คือ ความสวยงามของภูมิทัศน์ ความสวยงามของปะการัง ซึ่งคุณภาพเหล่านี้ส่งผลต่อความเต็มใจที่จะจ่ายของผู้ที่ต้องการใช้ทรัพยากรดังกล่าว

นโยบาย บทบาทและการดำเนินการของกรมประมง

กรมประมงและทุกภาคส่วนต่างมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจสีน้ำเงิน โดยต้องมีการกระจายข้อมูลทางวิชาการ วิทยาศาสตร์ นวัตกรรม การเรียนรู้และบูรณาการทำงานร่วมกัน เพื่อส่งเสริมให้การขับเคลื่อนกรอบแนวความคิดดังกล่าวในบริบทของประเทศไทยให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริงและเป็นไปอย่างยั่งยืนในอนาคต นอกจากนี้ ยังมีปัญหาการจัดเก็บข้อมูลของแต่ละหน่วยงานซึ่งไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้เกิดปัญหาเรื่องการทำฐานข้อมูลในประเทศไทย เป็นต้น

ในส่วนของกรมประมงนั้น ได้ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐของไทยและต่างประเทศ ได้แก่

1. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และศูนย์พันธุวิศวกรรมและเทคโนโลยีชีวภาพแห่งชาติ (BIOTEC) ภายใต้ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สวทช.) พัฒนารอบการจัดทำระบบบัญชีเศรษฐกิจสีน้ำเงินที่มีความเหมาะสมสำหรับบริบทประเทศไทย โดยสาขาการประมงเป็นสาขาหนึ่งในการนำร่องในการศึกษา เมื่อปี 2560 โดยเน้นไปที่ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับการทำประมง เช่น 1) ปริมาณการจับ และการกระจายผลผลิตสัตว์น้ำไปสู่สาขาเศรษฐกิจต่างๆ 2) งบประมาณด้านการป้องกันและปราบปราม พื้่นฟูและการจัดการทรัพยากรทางทะเล และ 3) กิจกรรมและงบประมาณด้านการวิจัยและพัฒนาทรัพยากรสัตว์ทะเล

2. กรมประมงได้เข้าร่วมในการประชุมหารือเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาระบบบัญชีเศรษฐกิจสิ่งแวดล้อม (System of Environmental-Economic Accounting: SEEA) Ocean Accounts ครั้งที่ 1/2561 จัดโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ผลจากการประชุม กล่าวได้ว่าระบบบัญชี SEEA มีความสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน เนื่องจาก เป็นการพัฒนาที่มุ่งตอบสนองความต้องการของคนในยุคปัจจุบันโดยไม่ส่งผลกระทบต่อคนในรุ่นอนาคต นอกจากนี้ยังเป็นการมองทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับเศรษฐกิจและสังคม เป็นไปตามแผนแม่บทปฏิบัติการระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Agenda 21) คือ ต้องการขจัดความยากจนให้ประชาชนที่ไร้โอกาส ให้สามารถเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตได้มากขึ้น

ระบบบัญชี SEEA มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนารอบการดำเนินงานทางด้านสถิติเพื่อใช้ในการวัดค่าในมิติของสิ่งแวดล้อมและด้านเศรษฐกิจร่วมกัน ซึ่ง United Nations Statistics Commission มีมติยอมรับให้เป็นมาตรฐานสากล นอกจากนี้ ระบบบัญชี SEEA ยังสามารถเชื่อมต่อกับบัญชีประชาชาติ (SNA) ได้

3. กรมประมงได้เข้าร่วมประชุมกับผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ นักสถิติ และเจ้าหน้าที่ผู้กำหนดนโยบาย เพื่อระดมความคิดแบบบูรณาการร่วมกันต่อกรอบแนวทางการจัดทำ Ocean Accounts ณ United Nations Economic and Social Commission for Asia and the Pacific (UNESCAP)

ระบบ Ocean Accounts เป็นบัญชีที่เชื่อมโยงและถูกพัฒนาต่อมาจากระบบบัญชี SEEA และมีวัตถุประสงค์หลักในการ

3.1 จัดตั้งกรอบการทำงานแบบบูรณาการระหว่างประเทศอย่างมีมาตรฐาน เพื่อเป็นดัชนีชี้วัดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่ง

3.2 บูรณาการระหว่างผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสร้างความเชื่อมโยงระหว่างผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ประเทศไทยจะเป็น 1 ใน 5 ประเทศ ที่จะดำเนินการศึกษาเป็นกรณีตัวอย่าง

3.3 Ocean Accounts มีความเชื่อมโยงและจะช่วยสนับสนุนตัวชี้วัดตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)

ศักยภาพและข้อจำกัดในการดำเนินการของประเทศไทย

ในการเตรียมความพร้อมสำหรับประเทศไทยเข้าสู่เศรษฐกิจสีน้ำเงินภาครัฐมีอาจดำเนินการได้แต่เพียงฝ่ายเดียว แต่มีความจำเป็นที่จะต้องบูรณาการกับทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาคเอกชน ประชาสังคม และองค์กรระหว่างประเทศ ต้องร่วมกันเป็นส่วนสำคัญในการร่วมขับเคลื่อนแนวคิดดังกล่าว และนำไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม เพราะเศรษฐกิจสีน้ำเงินเป็นการมุ่งสร้างความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจทั้งประเทศ บนพื้นฐานของทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างเหมาะสม สมดุล และมีความยั่งยืน

ประเทศไทยยังมีระบบการแก้ไขปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแบบเฉพาะจุดและเฉพาะหน้า ส่งผลให้การนำแนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินมาใช้ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวจำเป็นต้องมีการวางเป้าหมายและแนวปฏิบัติล่วงหน้า นอกจากนี้ การทำงานแบบทับซ้อนกันของหน่วยงานรับผิดชอบ และยังไม่มีการบูรณาการร่วมกันอย่างเพียงพอ ทำให้ไม่ได้รับความร่วมมือในการแก้ไขปัญหาเท่าที่ควร ศักยภาพและข้อจำกัดดังกล่าว ประกอบด้วย

1. การประมงของไทย

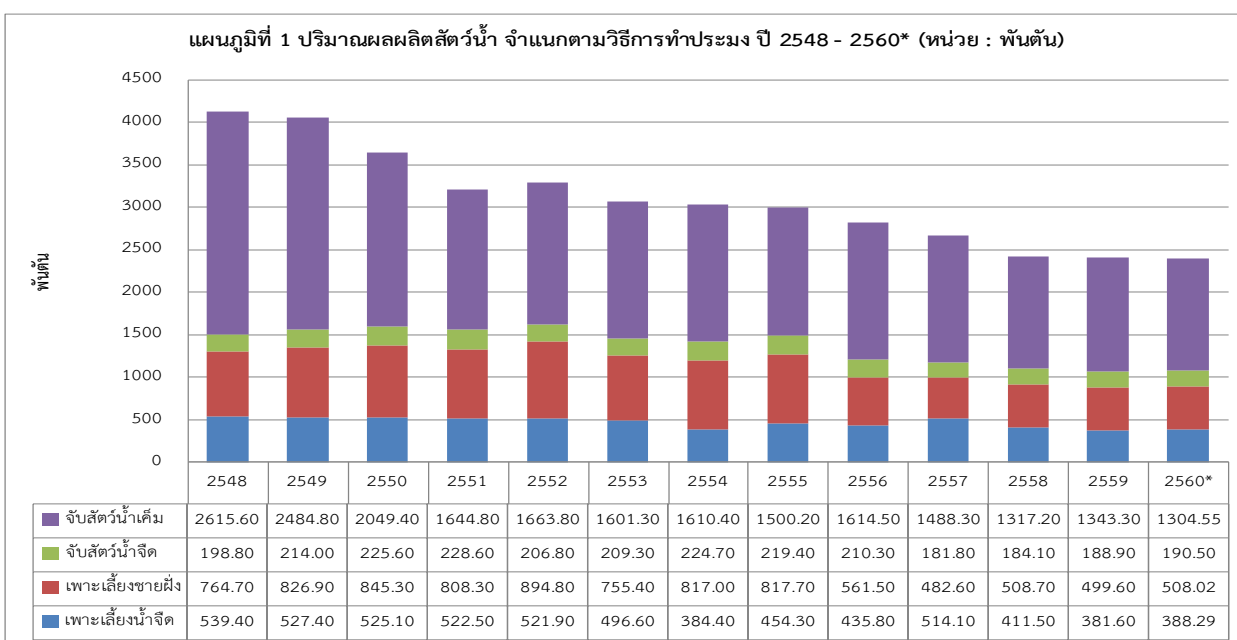
ประเทศไทยมีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) ด้านการผลิต ณ ราคาปัจจุบัน ปี 2561 (ม.ค.-ก.ย.) มูลค่า 12,120,821 ล้านบาท โดยเป็น GDP จากภาคเกษตรกรรม 933,487 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 7.70 ของ GDP ทั้งหมด และ จากภาคประมง 81,615 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 0.67 ของ GDP ทั้งหมด โดยภาคประมงมีส่วนใน GDP ของประเทศไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม GDP ภาคประมงซึ่งมีมูลค่า 81,615 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 8.74 ของ GDP ภาคเกษตรกรรม และคิดเป็นร้อยละ 0.67 ของ GDP ทั้งหมด แสดงให้เห็นความสำคัญของภาคประมงของไทยต่อภาคเกษตรกรรมของประเทศ ซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อระบบเศรษฐกิจและการจ้างงานของประเทศ รายละเอียดตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาปัจจุบัน

ปี	GDP รวม	GDP ณ ราคาปัจจุบัน (ล้านบาท)		ภาคประมง	อัตราร้อยละ ของ GDP ภาคประมง	
		ภาคเกษตร			ต่อ GDP รวม	ต่อ GDP ภาคเกษตร
2551	9,706,932	978,016		96,778	1.00	9.90
2552	9,658,656	945,605		102,323	1.06	10.82
2553	10,808,151	1,137,576		101,374	0.94	8.91
2554	11,306,894	1,310,995		109,977	0.97	8.39
2555	12,357,338	1,421,962		113,060	0.91	7.95
2556	12,915,162	1,462,625		102,740	0.80	7.02
2557	13,230,301	1,335,153		109,954	0.83	8.24
2558	13,747,007	1,236,237		102,838	0.75	8.32
2559	14,533,475	1,236,038		114,034	0.78	9.23
2560	15,452,882	1,337,284		122,006	0.79	9.12
2560 (3 ไตรมาส)	11,434,273	886,097		84,039	0.73	9.48
2561 (3 ไตรมาส)	12,120,821	933,487		81,615	0.67	8.74
% การเปลี่ยนแปลง	6.00	5.35		-2.88		

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา กรมประมงสำรวจพบว่าปริมาณการจับสัตว์น้ำจากแหล่งน้ำธรรมชาติมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากทรัพยากรประมงของไทยถูกใช้อย่างสิ้นเปลืองและหมดไป ปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำที่จับจากธรรมชาติและจากการเพาะเลี้ยงไม่เพียงพอกับความต้องการของผู้บริโภค รายละเอียดตามแผนภูมิที่ 1

ที่มา : * เป็นข้อมูลประมาณการ

กลุ่มวิจัยและวิเคราะห์สถิติการประมง กองนโยบายและยุทธศาสตร์พัฒนาการประมง

การควบคุมดูแลและพัฒนาการประมงขนาดเล็กเพื่อให้มีศักยภาพและสามารถทดแทนการประมงขนาดใหญ่ได้บางส่วน จะทำให้ผู้บริโภคภายในประเทศมั่นใจได้ว่าผลผลิตที่จับได้จากการประมงขนาดเล็กจะถูกบริโภคโดยมนุษย์ ไม่ได้ถูกนำไปทำเป็นอาหารสัตว์ นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมกิจกรรมด้านอื่นๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์บริเวณชายฝั่ง และดูปะการัง เป็นต้น ดังนั้น การออกกฎหมายการประมงที่เคร่งครัด

การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด การใช้เครื่องมือประมงที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติทางทะเล และการสร้างจิตสำนึกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในอนาคตจะเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมการทำประมงแบบยั่งยืนและบรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจสีน้ำเงินต่อไป

2. การสนับสนุนของประชาชนและชุมชนในการจัดการทรัพยากร

นอกจากนี้ การผลักดันประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมให้เป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทะเลและชายฝั่ง และส่งเสริม สนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนในการจัดการทรัพยากร การดูแลทรัพยากร และรักษาสภาพแวดล้อมในพื้นที่ของตนเอง การพัฒนาขีดความสามารถในการจัดการปัญหามลพิษ ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางทะเลและชายฝั่งอย่างเคร่งครัดยังเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถให้ชุมชนมีส่วนช่วยเหลือเพื่อบรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจสีน้ำเงินได้

3. การส่งเสริมและเผยแพร่องค์ความรู้ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรทะเลและชายฝั่งให้แก่ทุกภาคส่วน

การจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่ศึกษาและพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องทะเล มีการส่งเสริมและเผยแพร่องค์ความรู้ให้แก่ทุกภาคส่วน รวมไปถึงการพัฒนาบุคคลให้มีความเชี่ยวชาญในการบริหารจัดการทรัพยากรทะเลและชายฝั่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการบริหารจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางทะเลต่อไป

4. การบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานเพื่อดูแลและรักษาผลประโยชน์ทางทะเลและชายฝั่ง

การบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานเพื่อดำเนินกิจกรรมการดูแลและรักษาผลประโยชน์ทางทะเลและชายฝั่ง รวมทั้งพัฒนากฎเกณฑ์ต่างๆ จะต้องมีการปฏิบัติตามระเบียบแบบแผน มีความทันสมัยและสอดคล้องต่อพันธกรณีระหว่างประเทศ อีกทั้งเสริมสร้างศักยภาพการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานในการรักษาผลประโยชน์ของประเทศไทย

แหล่งข้อมูล

กลุ่มวิจัยและวิเคราะห์สถิติการประมง กองนโยบายและยุทธศาสตร์พัฒนาการประมง. ปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำ

จำแนกตามวิธีการทำประมง. ค้นหาเมื่อ 1 ธันวาคม 2561.

ดวงพร อุไรวรรณ. (2561). แนวคิดเศรษฐกิจสีน้ำเงินกับผลประโยชน์แห่งชาติทางท้องทะเลของประเทศไทย.

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏฯ ปีที่ 4 ฉบับที่ 2, หน้า 1 – 13.

คณะอนุกรรมการจัดการความรู้เพื่อผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล. (2560). อาณาเขตทางทะเล. ค้นหาเมื่อ 19

กันยายน 2561, จาก <http://www.mkh.in.th.index.php/2010-03-22-18-01-39>

ธนิต โสรัตน์. (2560). เศรษฐกิจสีคราม: ผลประโยชน์แห่งชาติทางทะเล. คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

เผด็จศึกดี จารยะพันธุ์ และคณะ. (2550). โครงการสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตของประเทศไทย

กับการใช้ทะเลอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

สำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). ข้อมูลบัญชีประชาชาติ. ค้นหาเมื่อ 1 ธันวาคม

2561, จาก http://www.nesdb.go.th/more_news.php?cid=564&filename=index

โสภารัตน์ จารุสมบัติ. (2561). คีบก็ทะเล คอกก็สินในน้ำ: หยั่งวัดเศรษฐกิจสีน้ำเงิน และความมั่นคงทางทะเล

นิยามใหม่. ค้นหาเมื่อ 23 พฤศจิกายน 2561, จาก [https://www.the101.world/interview-](https://www.the101.world/interview-soparatana/)

soparatana/